

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 216

гр. Стара Загора, 09.02.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно частно гражданско
дело № 20265500500046 по описа за 2026 година

Производството е по чл. 274, ал. 1, т. 2 ГПК, вр. чл. 248, ал. 3 ГПК.

Образувано е по подадена от ищеца „А.Б.“ ЕАД частна жалба срещу
определение № 2658/21.11.2025 г. по гр. д. № 152/2025 г. на Районен съд –
Казанлък, с което е оставена без уважение молбата му за изменение на
постановеното по делото решение № 744/10.10.2025 г. в частта за разноските
на основание чл. 248, ал. 1 ГПК.

Жалбоподателят навежда оплаквания за неправилност и
незаконосъобразност на обжалваното определение. Счита за необоснован
изводът на съда, че сключеният между страните договор е бил прекратен на
различно основание от посоченото в исковата молба и че ответникът е
положил усилия през м. май и м. юни 2024 г. да разбере какво оборудване
следва да върне на ищеца. Твърди, че в случая предявените искове за
неустойки са подлежали на отхвърляне, тъй като ответникът е изпълнил
задължението си да върне предоставеното му от ищцовото дружество
оборудване едва в хода на процеса. Доколкото с поведението си ответникът е
станал повод за завеждането на делото, същият следва да заплати на ищеца
направените в производството съдебни разноски. В жалбата се твърди още, че
ищецът не дължи разноски на ответника, тъй като не е станал повод за
извършването им. Наведен е довод за неоснователност на претенцията на
ответника за разноски в заповедното производство. Във връзка с горните
твърдения в жалбата са изложени подробни съображения. Жалбоподателят
моли въззивния съд да отмени първоинстанционното определение и да
допусне изменение на решението в частта му за разноските, като присъди по
съразмерност разноски за исковото и заповедното производство в полза на
ищеца, с оглед размера на изпълненото задължение за претенцията за
неустойка, както и да остави без уважение или да намали претендираните от
ответника разноски. В частната жалба се съдържа искане за присъждане на
разноски за настоящото съдебно производство.

В законоустановения срок ответникът „Т.Г.“ ЕООД е депозирал писмен отговор, с който оспорва жалбата. Твърди, че обжалваното определение е правилно и законосъобразно, поради което моли същото да бъде потвърдено. В отговора е направено искане за присъждане на сторените в настоящото производство съдебни разноски.

Въззивният съд, като взе предвид доводите на страните и материалите по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК от страна, имаща правен интерес, и е насочена против подлежащ на обжалване съдебен акт, като е заплатена дължимата държавна такса.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството по гр. д. № 152/2025 г. на Районен съд – Казанлък е образувано по искова молба, подадена от „А.Б.“ ЕАД с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК следните искове: 1/ за сумата от 31,68 лева – главница, представляваща месечни такси и потребление за предоставяне на услуги по договор от 21.12.2015 г. за периода от 21.04.2024 г. до 21.05.2024 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.11.2024 г. до окончателното плащане на задължението; 2/ за сумата от 258,45 лева – неустойка за предоставено, но невърнато след прекратяване на договора оборудване; 3/ за сумата от 1,27 лева – мораторна лихва върху вземането за месечни такси и потребление за периода от 23.06.2024 г. до 14.11.2024 г., за които суми е била издадена заповед № 1818/19.11.2024 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 2930/2024 г. на Районен съд – Казанлък.

С решение № 744/10.10.2025 г. по гр. д. № 152/2025 г. Районен съд – Казанлък е отхвърлил така предявените искове, като е приел, че претендираната от ищеца сума в размер на 31,68 лева има характер на неустойка, представляваща обезщетение за обработка на просрочени задължения, а претенцията за сумата от 258,45 лева представлява неустойка за предоставено, но невърнато от ответника след прекратяване на договора от 21.12.2015 г. оборудване. Решаващият извод на съда за отхвърляне на исковете е, че в случая договорната връзка между страните не е била прекратена едностранно и предсрочно от ищеца на посочената от него дата – 08.03.2024 г., а с крайния уговорен срок или евентуално - с предизвестие от страна на абоната. Ето защо в правната сфера на ищеца не е възникнало правото да претендира неустойка по всяка от заявените искови претенции, поради несбъждане на условието, предвидено в чл. 54. 12 от ОУ, респ. дори такова право да е било налице, то не е било надлежно упражнено поради липса на валидно волеизявление от ищеца до ответника за разваляне на договора поради неизпълнение. Доколкото претенцията за неустойка е неоснователна, то такава е и претенцията за обезщетение за забава.

В решението си Районен съд - Казанлък е приел, че с оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да заплати на ответника сторените от него разноски, а именно: 602,84 лева - разноски в исковото производство и 200 лева - разноски в заповедното производство.

В обжалваното определение, с което подадената от ищеца молба по чл.

248, ал. 1 ГПК е оставена без уважение, районният съд е приел за неоснователно възражението на молителя, че предявените от него искиове за неустойки са отхвърлени не поради недължимост на вземанията, а поради изпълнение на задължението на ответника за връщане на предоставеното му от ищеца оборудване. В случая договорът между страните е бил прекратен на различно основание от посоченото в исковата молба. Едва в хода на исковия процес ищецът е пояснил какво оборудване претендира, което не е било направено нито чрез конкретна покана, отправена до ответника преди образуване на делото, нито в заповедното производство. Ето защо в полза на ищеца не следва да бъдат присъждани разноски.

Определението е правилно.

Окръжен съд – Стара Загора споделя изцяло мотивите на районния съд, поради което на основание чл. 272 ГПК, вр. чл. 278, ал. 4 ГПК, вр. чл. 279 ГПК препраща към тях. Във връзка с наведените в частната жалба доводи е необходимо да се добави следното:

Съгласно практиката на ВКС, която се споделя и от настоящия съдебен състав, с разпоредбата на чл. 248 ГПК се цели съдът, постановил решението, да отстрани собствените си грешки при формиране на извода относно отговорността за разноски или пропуса да се произнесе по направеното искане за тяхното присъждане. Касае се до изключение от забраната да се отменя или изменя решението от съда, който го е постановил, но пререшаването на въпроса за отговорността за разноските трябва да стане съобразно определения с решението изход на спора /в този смисъл – определение № 505/10.09.2009 г. по ч.т.д. № 12/2009 г, на ВКС, II т.о./.

Видно от диспозитива на първоинстанционното решение и от обективиранияте в мотивите му решаващи изводи на районния съд, в случая предявените от дружеството - жалбоподател искиове са били изцяло отхвърлени поради тяхната неоснователност, а не поради изпълнение на задължението от страна на ответника, настъпило в хода на процеса. Само за пълнота в мотивите е посочено, че в хода на производството ответникът е представил доказателства, че е предал на ищеца предоставеното му от последния оборудване във връзка с договор ID на клиент 504496853, партида 106664627, ID на договор M4814446 от 21.12.2015 г. Това обстоятелство обаче не променя крайния извод на съда, че претендираните от ищеца вземания за неустойка не са възникнали, тъй като по делото не се установява договорната връзка да е била прекратена едностранно и предсрочно от ищеца на посочената от него дата – 08.03.2024 г., с оглед на което исковите следва да бъдат отхвърлени като неоснователни. Правилността на това разрешение на първоинстанционния съд не подлежи на проверка в настоящото въззивно производство, развиващо се по реда на чл. 248, ал. 3 ГПК. Ето защо в случая въззивният съд не може да приеме, че е било налице различно основание за отхвърляне на исковите, и по-конкретно – изпълнение на задължението на длъжника, извършено в хода на процеса, с оглед на което основание да бъде извършена и преценката относно отговорността за разноските по делото.

Доколкото с първоинстанционното решение е прието, че исковите са неоснователни, тъй като вземанията на ищеца за неустойки не са

съществували към момента на предявяването им, констатацията, че в хода на процеса ответникът, който е оспорил исковете, е предал на ищцовото дружество оборудването, получено от него във връзка с договора от 21.12.2015 г., не поражда отговорност на ответника за сторените от ищеца съдебни разноски и същевременно не изключва правото му да получи такива на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Следва да се посочи, че ответникът има право и на претендираните от него разноски в заповедното производство, представляващи заплатен адвокатски хонорар по представения договор от 03.01.2025 г., с предмет оказване на правна защита и съдействие във връзка с изготвяне и подаване на възражение по чл. 414 ГПК. Това е така, доколкото в случая претенциите на ищеца, предявени по реда на чл. 422 ГПК, са изцяло отхвърлени, ответникът е представил доказателство за заплащането на адвокатското възнаграждение в заповедното производство, а подаденото срещу заповедта за изпълнение възражение по чл. 414 ГПК не е бланкетно /в този смисъл е и разрешението, дадено в определение № 3344/10.12.2024 г. по ч. т. д. № 1581/2024 г. на ВКС, I т.о./.

С оглед изложеното по-горе, частната жалба се явява неоснователна, а обжалваното определение, с което е оставена без уважение подадената от ищеца молба по чл. 248, ал. 1 ГПК, е правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Съдът намира, че в производствата по чл. 248, ал. 1 и ал. 3 ГПК е недопустимо кумулиране на нови задължения за разноски и разпоредбата на чл. 81 ГПК не намира приложение. Ето защо в полза на ответника по жалбата не следва да бъдат присъждани претендираните от него разноски за настоящото производство.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 2658/21.11.2025 г. по гр. д. № 152/2025 г. на Районен съд – Казанлък.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 274, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____